

o kterých se dověděl za zastupování bývalého klienta ve věci tímto mu svěřené jako obhájci, jenž podle § 9, odst. 2 adv. ř. byl zavázán i po skončení zastoupení v tom směru k mlčenlivosti. Při tom nesejde na tom, že žalovaný pro svou osobu nebyl povinen k zachování mlčenlivosti. Obviněný též nemůže se exkullovati tím, že jako zástupce žalovaného byl ve smyslu § 9, odst. 1 adv. ř. k tomu přednesu v zájmu své strany povinen, když se do té kolise povinností dostal porušením zá- kazu podvojného zastupování ve smyslu ustanovení § 10, odst. 1 adv. ř., který právě chce takovým kolisím čeliti. Zcela nerozhodné je konečně, že se obviněný svého času za trestního řízení Tk 421/23 zmínil v obhajovacím spise jako tehdejší společný obhájce obou stran o tom, kdo z nich koupil první a kdo druhé radio. Přes to nesměl se pak v civilním sporu dovolávatí oné dané mu informace, jež není, jak obhajoba při odvolacím kárném líčení mylně tvrdila, listinou oběma stranám společnou podle posledního odstavce § 304 c. ř. s.

Zjištěná porušení povinností povolání dostala se podle výsledku kárného šetření k vědomosti osobám, které nejsou příslušníky stavu advokátského a u kterých mohlo býti nebezpečí, že by mohly ze zá- vadného jednání jednoho člena advokátského stavu nepříznivě usuzo- vati o členech ostatních (obsah přípravného spisu byl opakován při veřejném rohu, věc se odehrála před soudem). Je též nasnadě, že pro- zrazení skutečností svěřených při vykonávání povolání a přijetí zastou- pení jedné strany při střetu zájmů dvou dříve společně zastoupených a nabízení důkazu zápisem o svěřených tehdy skutečnostech je způso- bilé, podlomiti důvěru vůči obviněnému jako členu stavu advokátského a snížití čest a vážnost stavovskou, dostane-li se k vědomosti osob na- hoře uvedených. Je úplně nerozhodné, zdali onen nepříznivý dojem byl jednáním obviněného vzbuzen toliko u stěžovatele F., když k naplnění skutkové podstaty kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu stačí pouhá možnost takového zlehčení, o které, jak nahoře doličeno, v pří- padě, o nějž jde, nemůže býti pochybností.

Že si obžalovaný byl nebo aspoň mohl býti vědom toho, že svým jednáním porušuje povinnosti svého povolání a že toto jednání je způ- sobilé, snížití čest a vážnost stavovskou, jde najevo již z vlastní jeho obhajoby při kárném líčení čtené, že později věc uvážil a nabízený dů- kaz neprovedl. Je tedy dána skutková povaha kárných přečinů za vinu mu kladených po stránce objektivní a subjektivní, a bylo proto odvo- lání zástupce komory vyhověti a napadený nález změnití tak, jak se stalo.

Čís. 354 dis.

~~Os v žalobě uvedená ustanovenia sú neplatné, pretože sú v rozpore s čl. 173 ods. 1 písm. a) Ústavy SR.~~
Protí usneseniu učiněnému podľa § 47, odst. 2 zák. čl. VIII:1871, pokiaľ nebolo pojaté do konečného rozhodnutia, nie je prípustná sťaž- nosť ani obvineného, ani disciplinárneho žalobcu.

Oznamovateľ disciplinárneho poklesku sudcu nemá práva sťažnosti, nebolo-li vyhovené jeho žiadosti, aby čin bol oznámený príslušnej vrchnosti cieľom zavedenia disciplinárneho pokračovania proti sudcovskému úradníkovi.

Sťažnosť proti usneseniu zamietajúcemu žiadosť o odmietnutie sudcu v disciplinárnom pokračovaní proti verejným notárom je neprípustná.

(Rozh. zo dňa 26. apríla 1938, Ds III 66/37.)

N a j v y š š í s ú d ako odvolací kárny súd pre disciplinárne veci verejných notárov a verejnonotárskych kandidátov, rozhodujúc o sťažnosti obvineného verejného notára, podanej na usnesenie disciplinárneho senátu pre verejných notárov pri vrchnom súde v Bratislave, takto sa usniesol: Sťažnosť sa odmieta.

D ô v o d y:

Usnesenie vrchného súdu ako disciplinárneho súdu pre verejných notárov, ktorým bola zamietnutá žiadosť obvineného za 1) výsluch svedka Dra J., 2) predloženie spisov okresného súdu v T. o trestnej veci obvineného disciplinárnemu súdu pre sudcov cieľom posúdenia, či nie je dôvod k zahájeniu disciplinárneho pokračovania proti niektorému zo sudcov, ktorí v tejto veci jednali, 3) odmietnutie predsedu disciplinárneho súdu z ďalšieho pokračovania, je napadnuté sťažnosťou obvineného.

Podľa § 47, odst. 2 zák. čl. VIII:1871 má síce obvinený právo aj po doručení odkazovacieho nálezku žiadať v stanovenej tam lehote za predvolanie svedkov k pojednávaniu. Zákonné predpisy o disciplinárnom stíhaní verejných notárov obsahujú výslovné ustanovenia o tom, ktoré usnesenia disciplinárneho súdu, pokiaľ nie sú konečné, lze napadnúť sťažnosťou, kým a v akej lehote (na pr. § 39, odst. 2, § 43 zák. čl. VIII:1871, platných podľa § 192, odst. 1 zák. čl. XXXV:1874 i pre disciplinárne pokračovanie proti verejným notárom). Predpis § 47, odst. 2 cit. zák. čl. nemá však takého zvláštného ustanovenia a nie je preto proti usneseniu podľa neho učenému, pokiaľ nebolo pojaté do konečného rozhodnutia, prípustná sťažnosť ani obvineného, ani disciplinárneho žalobcu. Obvinený má ovšem možnosť návrh opakovať pri pojednávaní a vzniesť pre jeho zamietnutie opravný prostriedok, prislúchajúci mu proti rozsudku, vynesnému vo veci samej.

To isté platí tiež o druhom bode napadnutého usnesenia. Ohľadom tohoto sa okrem toho dodáva, že oznamovateľ disciplinárneho poklesku sudcu nie je osobou, ktorej by prislúchaly v disciplinárnom pokračovaní nejaké procesné práva, lebo zákon o disciplinárnom stíhaní sudcov zo dňa 21. mája 1868, čís. 46 r. z., priznáva právo na opravné prostriedky len disciplinárnemu žalobcovi a zúčastnenému sudcovskému úradníkovi (§§ 5, 14, 15, 17, 24). Preto nemá oznamovateľ disciplinárneho poklesku

už ani z tohoto dôvodu práva sťažnosti, nebolo-li vyhovené jeho žiadosti na oznámenie činu príslušnej vrchnosti cieľom zavedenia disciplinárneho pokračovania proti sudcovskému úradníkovi.

Sťažnosť ohľadom odmietnutia predsedu disciplinárneho súdu z ďalšieho pokračovania opiera sťažovateľ len o predpis § 38 zák. čl. VIII:1871. Tento však neplatí pre disciplinárne pokračovanie proti verejným notárom, lebo podľa § 192, odst. 1 zák. čl. XXXV:1874 platia pre toto pokračovanie zo zák. čl. VIII:1871 len ustanovenia §§ 39—61. Poukazom na predpis § 38 zák. čl. VIII:1871 nie je preto odôvodnená sťažnosť ani po formálnej stránke jej prípustnosti, tým menej meritorne. Poneváž o odmietnutí sudcov v disciplinárnom pokračovaní proti verejným notárom niet vôbec predpisu, neľze hľadiac na to, čo už bolo hore o prípustnosti sťažností v disciplinárnom pokračovaní proti verejným notárom uvedené, proti usneseniu, zamietajúcemu žiadosť za odmietnutie, uznať sťažnosť za prípustnú. To platí tým viac, že ani podľa § 69, odst. 1 tr. p. vo všeobecnom trestnom pokračovaní, ani podľa § 78, odst. 2 zák. čl. XXXIV:1874 o disciplinárnom pokračovaní proti advokátom nie je proti takému usneniu prípustná samostatná sťažnosť, ale len v spojení s opravným prostriedkom, prislúchajúcim proti konečnému rozsudku, že ani podľa § 38 zák. čl. VIII:1871 (tu však neplatiaceho) nebola taká sťažnosť k najvyššiemu súdu prípustná, a nie je vôbec prípustná v disciplinárnom pokračovaní proti sudcom (§ 10 zákona č. 46/1868 r. z. a § 74 tr. r. platného v hist. zemiach. Vo všetkých troch smeroch je tedy sťažnosť buď podaná neoprávnenou osobou, alebo zákonom vylúčená a bola tedy odmietnutá.

Čís. 355 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, pronesl-li advokát ve společnosti obvinění, dotýkající se i vyšších důstojníků a tím i pověsti armády, aniž se dříve přesvědčil, zda je může dokázati, a přivodil-li si tak trestní řízení, v němž prohlásil, že se přesvědčil o nepravdivosti oněch obvinění a že je odvolává.

Zákon čis. 562/1919 Sb. z. a n. se nevztahuje na odsouzení v kárném řízení.

(Rozh. ze dne 2. května 1938, Ds I 67/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, pokud jím byl uznán vinným kárným přechinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Odvolání je bezdůvodné. Co se týče urážlivého výroku odvolatele o brig. generálu N., uvedeného v důvodech nálezu pod A b č. 3, připouští odvolatel i zde, že šlo o neslušný a nevkusný projev. Je proto